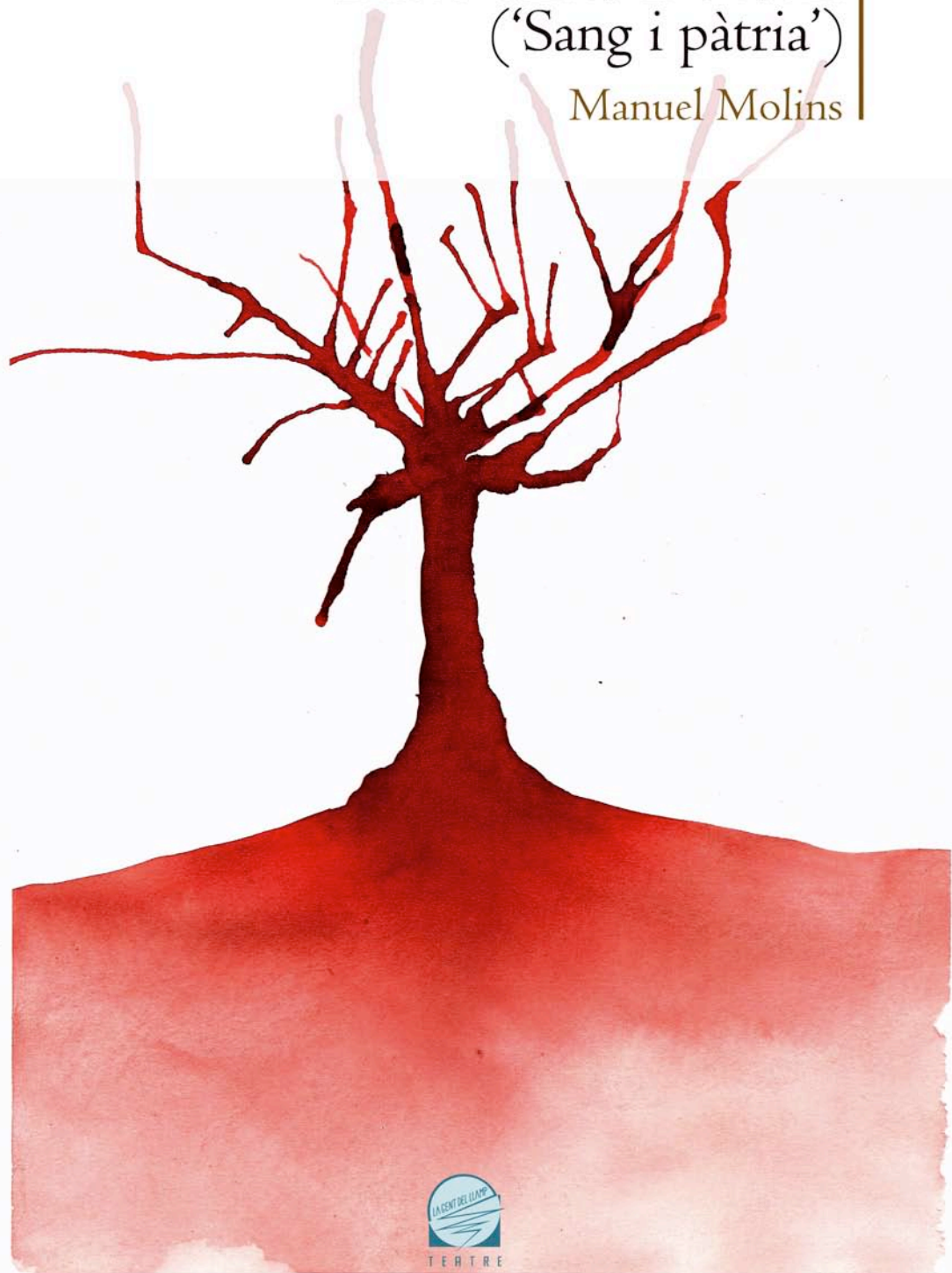

Blut und Boden

(‘Sang i pàtria’)

Manuel Molins

BLUT UND BODEN (Sang i pàtria)

MANUEL MOLINS

Cossetània
EDICIONS

Primera edició: setembre del 2014

© Manuel Molins
© Cossetània Edicions

© de l'edició:
9 Grup Editorial
Cossetània Edicions
C. de la Violeta, 6 • 43800 Valls
Tel. 977 60 25 91
Fax 977 61 43 57
cossetania@cossetania.com
www.cossetania.com

Col·lecció concebuda i dirigida pel col·lectiu artístic i literari
La Gent del Llamp
lagentdelllamp@tinet.cat

Imatge de la coberta: Lluís Crespo

Disseny i composició: Imatge-9, SL

Impressió: Gràfiques Moncunill, SL

ISBN: 978-84-9034-246-6

DL T 986-2014

Blut un Boden
DENNIS RUDOLPH

Alles Grosse steht im Sturm
(‘La grandesa es conquista en l’assalt’)

M. HEIDEGGER
Maig del 1933

PERSONATGES

MARTIN SCHWARZWALD, filòsof. 55 anys.

ALMA SCHWARZWALD, la seva dona. Una mica més jove que MARTIN.

FRÉDÉRIC FÉDIER, jove soldat francès. Poc més de 20 anys.

SHARON STEIN, dona jueva del gueto de Wilnö (Polònia), avui Vílnius, capital de Lituània. Entre 36 i 38 anys.

NOTA

Tot i que els personatges i situacions que s'hi presenten es basen en fets i persones reals, BLUT UND BODEN (SANG I PÀTRIA) és fruit de la imaginació. Per això, s'han variat els noms històrics i algunes característiques dels personatges de referència així com altres elements i circumstàncies, encara que també es mantenen intertextos o citacions del moment, l'època o els homes i dones que un dia van protagonitzar alguns d'aquests fets. Així, doncs, com se sol dir, qualsevol coincidència amb la realitat és purament atzarosa i casual. Però, entre les diferents escenes, hi ha diversos textos que obren el relat a altres suggeriments i circumstàncies. Es tracta d'una aplicació particular de la tècnica del mosaic de citacions o fragments que reclamava Walter Benjamin. Si mai es volen fer servir en una representació, pot aparèixer un INVESTIGADOR/A que tracta d'indagar sobre el tancament de la Segona Guerra Mundial i la pervivència, o no, d'algunes seqüeles doctrinals. D'aquesta manera, podem assistir a un doble relat, el purament ficcional i el documental.

I

UNIVERSITAT DE FRIBURG

(Baden-Württemberg, Alemanya, maig del 1933)

El nou rector, MARTIN SCHWARZWALD, es disposa a pronunciar el seu discurs davant els acadèmics, autoritats, estudiants i el públic que omple el recinte.

MARTIN: Fa calor?

Estic nerviós?

Tinc les mans suades

Em miren, m'observen

Fora emocions banals

Davant tan fonda

Responsabilitat

Un gran discurs, sí

Ha de ser-ho

La referència

El punt de partida

La nova doctrina

De la Universitat

En el futur d'un poble

Que es mira orgullós al mirall

De la més alta empresa:

Sang i pàtria

La sang dels alemanys indòmits

L'estirp, la raça
La sang dels nous talents:
Ser alemany
No és qualsevol ser
És Ser
En el grau més alt
Del temps i de l'espai
I aquesta universitat, Friburg
N'assumeix el lideratge
El *Führerprinzip* del pensament

(Llegint el discurs:)

Docents i camarades: Compatriotes!
L'inici és encara
L'origen no ha passat
Ni és a les nostres espatlles
Com un fardell de mort
Sinó al davant i ens crida:
La violència del futur
Ens reclama: el principi
Aquell origen grec que canvià el pensament
La ciència, el món
S'inicia aquí de nou
Per retornar-nos la grandesa
I començar una altra
Història mil·lenària

El poble, el nostre poble
Va votar i elegir un gran Führer
I aquesta votació no és comparable
A cap altra i té el caràcter
Implacable d'allò més simple i únic
Res a veure amb les caduques
Democràcies liberals
Que han estat àmpliament superades
Perquè aquesta elecció
Arriba als límits extrems

De l'existència del poble i el transforma
En la seva realitat essencial

La voluntat d'assumir aquesta responsabilitat
No és només la llei fonamental
Sinó la posada en futur
De l'Estat nacionalsocialista i per això
Cada estament social
Dia a dia, nit a nit
En el gran i en el petit
Es troba situat en el rang i en el lloc
Que li pertoca i el treball
De cadascun i tots
Sosté i consolida
L'edifici del cos vivent que som

Vivim una revolució lluminosa
On més que enderrocar i llençar
Coses preexistents en ira cega
Com fan els revolucionaris caducs
Ara elevem una obra nova
La dels homes que volem un ordre autèntic
Impulsats per l'exigència històrica
Car som història i la història
És una permanent i renovada decisió

La Universitat és l'alta escola de la ciència futura
Per a la pervivència del nou Estat
I el nou estudiant ja no serà mai més
Un burgès indolent que acudeix a les aules:
Ara passa pel triple servei
Del treball, del saber i de les armes
La maldat natural de l'individu
Que vol autonomia, independència
Ha quedat escombrada del nostre panorama
Perquè el nou ideari transforma
La ciència i el saber

El nou estudiant
És membre de les SA o de les SS
Practica els esports
I exigeix dels docents
Nous camins de recerca
On les necessitats de l'Estat
S'agermanen amb el coneixement:
Cal que deixem ja enrere
Les màscares i formes
De la Universitat tradicional
Naturalesa, economia, art o tècnica
S'afirmen a través de la lluita superior
Home a home, cos a cos, cor a cor
I això, camarades docents i estudiants
Té una potència quasi magnètica, irresistible:
La violència de les gestes heroiques
A les quals se sotmet el cor humà
I ens eleva a la grandesa màxima:
Contra l'eclipsi de l'ànima
I la imatge abstracta i mercantil
Del món que ja s'acaba
Guiat per l'avarícia i l'interès
Creix la nova Alemanya
Arrelada a la terra, la gent i els seus poetes

Per construir cal destruir:
Destruïm
Tot allò que impedeix
La nostra autèntica existència
Contra la vella modernitat
Individualista i subjectiva
La nova modernitat
De la pàtria concreta
Fidel a si mateixa
En la terra i la sang

2

SHARON STEIN (I): TITELLES

Polònia. Febrer del 1943. Gueto de Wilnö (Vilnius). SHARON STEIN, una dona jueva encara molt bella malgrat el cos famolenc i els seus pobres vestits, representa per als companys un altre diàleg de la seva invenció. Les mans, amb guants foradats de colors i coronats amb molles de pa per representar les cares dels personatges, s'han convertit en els titelles que interpreten FRÄULEINJUDE i el terrible FLAUTA-FÜHRER, una caricatura de Hitler mateix. La dona fa les veus dels dos titelles i tracta d'alegrar la nit fosca i cruel del gueto, donant-los a més una notícia: la derrota nazi a Stalingrad.

SHARON: Acosteu-vos; au, acosteu-vos una mica més. Hi ha lloc. Aquí davant encara queden alguns buits. Acosteu-vos. (*Pausa.*) I ara silenci, sisplau; una mica de silenci, que arriben els personatges. (*Soroll de música que fa amb la boca o com pot. Mostra el titella de FRÄULEINJUDE que ocupa un dit d'una de les mans.*) Aquí teniu la vostra amiga FRÄULEINJUDE, una joveneta molt intrèpida amb les seves llargues trenes morenes i el seu caminar inquiet. Així que ara ja podem començar. Això va anar i era un emperador...

FRÄULEINJUDE (*interrompent-la*): Què?

SHARON: Que això va anar i era un emperador...

FRÄULEINJUDE: Un emperador? Quin emperador?

SHARON: Un emperador molt presumit i cruel que, pensant que anava ben vestit, va ser enganyat per uns sastres astuts i, en realitat, estava completament nu i ensenyava el cul davant la cort i el món...

FRÄULEINJUDE: Psss... Bé, no està malament; però tot això ja ha passat a la història.

SHARON: Ah, sí?

FRÄULEINJUDE: Doncs, sí. Vinga, noia; no siguis antiga. Deixa'm a mi i veuràs. *(Al públic:)* Hola, bona nit i benvinguts. Ara vull contar-vos com vaig enganyar... *(A un nen del públic imaginari.)* Una altra vegada? Anit també et vas quedar dret. Vine i seu aquí... aquí, que m'agrada tenir-te ben a prop. Vine. Bé, molt bé; això ja va millor. Ho veus? Ah, ets un nen molt... molt... Bé, jo diria que t'assembles a... Ah, callo, que ja arriba... No sentiu les seves passes? És ell; sí, ell...

(SHARON fa molt soroll amb les seves pròpies passes mentre entona l'himne nazi Horst Wessel Lied, també conegut com a Die Fahne hoch ('Bandera amunt'). La concurrència xiula animada en protesta de la banda sonora. De sobte, la dona mostra l'altre titella que representa el FLAUTAFÜHRER. El titella aixeca la mà amb el seu gest característic i es fa el silenci entre algunes rialles.)

FLAUTAFÜHRER: Heil! Heil! Heil! *(Silenci.)* Heil! Heil! Heil! Que no em sentiu? He dit Heil!

FRÄULEINJUDE: Et sentim, mein FlautaFührer; et sentim molt bé. Estem famolencs però no sords.

FLAUTAFÜHRER: Famolencs? Teniu gana?

FRÄULEINJUDE: Sí, mein FlautaFührer; la nostra ració és molt escassa, però encara no ens afecta l'oïda.

FLAUTAFÜHRER: Doncs jo us veig molt ben alimentats: encara us aguanteu dempeus.

FRÄULEINJUDE: I també necessitem una mica més d'aire i llibertat...

FLAUTAFÜHRER: Més aire? Per què? Tant d'aire no és bo per a la salut i aquí esteu molt ben arrecerats; sí, perfectament.

FRÄULEINJUDE: Això és gràcies a la nostra Hatikva...

FLAUTAFÜHRER: Què? Com dius? Què has dit?

FRÄULEINJUDE: Que la nostra Hatikva, l'esperança, és més forta que els nostres ossos. Però tu has de visitar un oculista.

FLAUTAFÜHRER: Jo? Heil! Amb qui creus que parles? Sóc el FlautaFührer. I el FlautaFührer no necessita oculista; tinc una vista infal·lible. Infal·lible, m'explico? Heil! Heil! Heil!

FRÄULEINJUDE: I què hi fas, aquí?

FLAUTAFÜHRER: La música. He de fer-hi un concert amb la flauta màgica.

FRÄULEINJUDE: Aquí? Em sembla que t'has equivocat.

FLAUTAFÜHRER: Equivocat?

FRÄULEINJUDE: Perdut.

FLAUTAFÜHRER: Perdut? Perdut, jo? El mapa indica que aquest és el lloc.

FRÄULEINJUDE: Sembla que la teva guerra, perdó, la teva música, no sona com voldries.

FLAUTAFÜHRER: Això és un comentari derrotista, típic de comunistes, jueus i traïdors.

FRÄULEINJUDE: Ho dic pel front de l'est...

FLAUTAFÜHRER: L'est? Quin front és aquest?

FRÄULEINJUDE: Stalingrad...

FLAUTAFÜHRER: Stalingrad? Stalin va ser amic meu en un altre temps, encara que avui ja no es respecta l'amistat. Però no passa res. Heil! Ho arreglarem de seguida. La flauta màgica posarà fi a totes les rates. (*Toca una melodia plena de cacofonies.*) Brrrr... Brrrrr... Brrrrrrr... Heil! Ho has sentit?

FRÄULEINJUDE: Què?

FLAUTAFÜHRER: No has sentit l'harmonia de la flauta?

FRÄULEINJUDE: No, mein FlautaFührer; només he sentit una mena de pet de llop o bufa de diable, prrrrrr... prrrrrr...

FLAUTAFÜHRER: Una petada? Prrrrr... Mentida. Ha sonat brrrrr... brrrrrrr... Això és una altra mentida de la propaganda enemiga que tot ho confon. Heil! La flauta acaba de sonar perfectament. Perfectament, brrrrrr!... Heil! No hi ha un altre flautista com jo. Ni a Hamelin ni a cap altre lloc. Sóc únic. Heil! El gran flautista que posarà fi a totes les rates del món. Un món sense rates, heil!, aquest és el futur.

FRÄULEINJUDE: I tu?

FLAUTAFÜHRER: Jo? Jo sóc el FlautaFührer. I quan el FlautaFührer toca, les rates desapareixen.

FRÄULEINJUDE: Sí, potser; però aquí no funciona.

FLAUTAFÜHRER: No?

FRÄULEINJUDE: No; perquè no hi ha rates.

FLAUTAFÜHRER: Com que aquí no hi ha rates?

FRÄULEINJUDE: Si n'hi hagués, sonaria la flauta, no?

FLAUTAFÜHRER: I tant!; i sortirien totes les rates.

FRÄULEINJUDE: Doncs aquesta és la prova que t'han enganyat. Ni un so ni una rata.

FLAUTAFÜHRER: Heil!

FRÄULEINJUDE: Les rates viuen fora.

FLAUTAFÜHRER: Fora? Heil! On? Heil! No pot ser. Impossible. Jo no em desoriento. Sóc el FlautaFührer i el meu sentit de l'orientació és perfecte.

FRÄULEINJUDE: Però fora és en un altre lloc.

FLAUTAFÜHRER: On?

FRÄULEINJUDE: Al búnquer de Berlín... És allí on has d'anar, tocar la flauta i posar fi a les rates.

FLAUTAFÜHRER (*tocant una altra vegada*): Brrrr... Brrrrrr... Brrrrrr... I ara?

FRÄULEINJUDE: No, res; aquesta flauta no val res.

FLAUTAFÜHRER: Heil! Heil! Heil! Maleït sigui. No pot ser. Em queixaré a Himmler, a Goebbels i a tots els meus generals. Imbècils; no són més que una colla d'inútils.

FRÄULEINJUDE: No t'empipis, mein FlautaFührer, que això és perjudicial per a la salut.

FLAUTAFÜHRER: Estic fent el ridícul, jo, el major FlautaFührer de tots els temps. Ni Napoleó pot comparar-se'm. Ningú. He de netejar el món de rates i no tinc la tecnologia adequada. Inútils. Com vencerem? M'havien dit que aquesta era una flauta ària, de pura raça, amb fusta de la Selva Negra, on es passen els filòsofs i creixen les grans idees: el Ser i el Temps, el Temps del Ser. O sigui, el meu Temps i el meu Ser. Perquè Jo Sóc el Ser del Temps i el Temps del Ser. Sense mi, no hi ha ni Temps ni Ser; el Ser desapareix i el Temps s'enfonsa en el Des-Temps, el Contra-Temps i el Fora-de-Temps. Heil! La meva flauta és la trompeta que anuncia la fi de les velles democràcies i el domini dels jueus pel triomf del nou Temps del Ser: Ser Alemany: Força i Salut, Bellesa i Joventut.

FRÄULEINJUDE: Doncs la flauta no sona. No se sent res, mein FlautaFührer, i així no pots anunciar el teu missatge.

FLAUTAFÜHRER: N'estàs segura?

FRÄULEINJUDE: Tinc molt bona oïda; sóc professora de música.

FLAUTAFÜHRER: Heil! Heil! Heil! Això és el que jo necessito, uns bons professors de música al meu costat. Heil! No s'enganya el FlautaFührer d'aquesta manera. M'han donat una flauta podrida i uns mapes equivocats per enviar-me a un lloc on no hi ha cap rata. Inútils. Estic fent el ridícul.

FRÄULEINJUDE: Sí, mein FlautaFührer; em sembla que és així.

FLAUTAFÜHRER: Ah, sí? Per què?

FRÄULEINJUDE: Només cal mirar-te...

FLAUTAFÜHRER: A mi? Mirar-me a mi? Prohibit. Heil! Et prohibeixo que em miris. Tu no ets el meu mirall. El meu mirall encara em reflecteix com el gran FlautaFührer.

FRÄULEINJUDE: Però tot això té una solució.

FLAUTAFÜHRER: Quina?

FRÄULEINJUDE: Ballar.

FLAUTAFÜHRER: Heil! Ballar? I tornaré a vèncer els russos a Stalingrad i a tot arreu?

FRÄULEINJUDE: I tant; el ball millorarà totes les teves facultats: *Mens sana in corpore sano*.

FLAUTAFÜHRER: I això què és? Una consigna jueva, russa o americana?

FRÄULEINJUDE: És la teva consigna, mein FlautaFührer.

FLAUTAFÜHRER: Meva?

FRÄULEINJUDE: Perquè la joventut ària sigui la millor del món.

FLAUTAFÜHRER: O sigui, que això m'ho he inventat jo?

FRÄULEINJUDE: I tant.

FLAUTAFÜHRER: Doncs, bé; molt bé. Tu sí que vals; et faré consellera. *Mens sana in corpore sano*.

FRÄULEINJUDE: Però ara cal fer un pas nou, revolucionari: *Mens sana in corpore saltante*.

FLAUTAFÜHRER: *Saltante*? Què vols dir?

FRÄULEINJUDE: La ment és més sana si el cos es mou i balla.

FLAUTAFÜHRER: També és idea meva?

FRÄULEINJUDE: Evidentment, mein FlautaFührer.

FLAUTAFÜHRER: Heil! Heil! Heil! Ah, tinc una intel·ligència privilegiada.
(*Llença la flauta.*) Fora aquesta flauta de merda i ballem.

(*Els dos titelles s'engresquen en un ball de moltes i divertides cabrioles. De sobte, però, FRÄULEINJUDE agafa la flauta i es posa a tocar. El FLAUTAFÜHRER deixa de ballar atret per una estranya força.*)

FLAUTAFÜHRER: Heil! Heil! Heil! Què fas? Què és això? Aturà't! Para; he dit que paris, heil!

FRÄULEINJUDE: Fora! Amb les rates. Enfonsa't al teu búnquer amb totes les rates. Fora!

FLAUTAFÜHRER: Brrrr... Brrrr... Brrrr... Això és pitjor que el front de l'est... Brrrr... Brrrr... Tornaré... Brrrrrrrr... Tornaré...

(*El FLAUTAFÜHRER s'arrossega com una rata i desapareix.*)

FRÄULEINJUDE: I així va ser com el FlautaFüher fou vençut pel seus propis enganys arrossegant amb ell no tan sols les seves rates sinó tot el poble alemany i milions d'éssers innocents. I conte contat, la història d'avui ja s'ha acabat. (*Aplaudiments en off. A SHARON:*) És o no millor que el conte del vestit nou de l'emperador?

SHARON: Sí, és clar; tu sempre tens molt bones històries. I què és això del front de l'est?

FRÄULEINJUDE: Que tampoc no ho saps? Els nazis han estat derrotats a Stalingrad. Avui mateix, el general Von Paulus ha signat la rendició. I això bé es mereix una bona celebració. Cantem; au, cantem tots.

(*SHARON entona Zog nit keynmol az du geyst dem letstn veg ('No diguis mai que aquest camí és l'últim camí'), de Hirsh Glik (1922-1944) i Dmitri Pokrass (1899-1978). A poc a poc s'uneixen també tots els espectadors invisibles i el petit teatre del gueto s'omple d'esperança.*)